

Livet enligt djuren

En helt ny förståelse av vår existens

AMI SUNDEMAN

Livet enligt djuren

En helt ny förståelse av vår existens

AMI SUNDEMAN

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88939-35-7

© Ami Sundeman, 2020

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Foto: sidan 40 Malin Lövros, sidan 80 Kamilla Englund, sidorna 124 och 174

Robert Björk, sidan 180 Titti Eckebring och sidan 200 Lissette Batista

Omslagsfoto: Per Bredberg (Trolle och Ami) samt Pixabay/ArtTower

Författarfoto: Helena Soluna Berggren

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: ?????, 2020

”Det finns de som säger
att djur inte kan tänka i flera led.

Det vore att förenkla saken.

Frågan är kanske om vi *låter* dem tänka.
Om vi förutsätter att de ingenting förstår
är det vår egen tanke vi har begränsat.”

EMELIE CAJSDOTTER, DJURKOMMUNIKATÖR

Ur boken *Zander och tiden*

Innehåll

Inledning:

Helad av kor	11
Hur mitt liv med djuren började	17
Hur min djurkommunikation fungerar	25
Några frågor till Kosmos inför samtalen med djuren	35
Samtal med hästen Trolle	41
Trolle presenterar sig ☼ Hur djuren kommunicerar ☼ Att krama träd och livet innan vi föds ☼ Människans kommunikation och vår existens på jorden ☼ Om döden och djur som äter andra djur ☼ Relationer, energier och Trolles uppdrag i livet ☼ Det kollektiva medvetandet ☼ Trolles viktigaste budskap ☼ till oss människor ☼ Om smärta och sjukdom ☼ Hur Trolle vill leva sitt liv och hästars relation till ryttaren ☼ Djurens omtanke om varandra	
Samtal med katten Rizzan	81
Rizzan presenterar sig ☼ All tid finns samtidigt ☼ Samhörighet med andra djur och att väcka människans empati ☼ Mat ger djuren information ☼ Mer om att förstå tiden ☼ Vattnets betydelse ☼ Allt är energi ☼ Livet efter detta och att upplösa kroppen ☼ Om kommunikation och att läsa av energier ☼ Att låta energin lämna kroppen ☼ Djur som tar på sig människans dåliga mående ☼ Budskap till oss människor och hur djuren vill bli uppfattade ☼ Mer om tidigare liv ☼ Människans existens på jorden och hur allt kan bli fantastiskt	

Samtal med hunden Peggy.....	125
<p>Peggy presenterar sig ☉ Hur vår själ kan användas på jorden ☉ Hur Peggy ser på oss människor ☉ När livet på jorden var nytt ☉ Att skapa om sin kropp istället för att dö ☉ När människan tappade det kosmiska förståndet ☉ Hur jordelivets början påverkar oss nu ☉ Om själsplanen och livet mellan livet ☉ Att leka med energin i vardagen ☉ Att välja ett svårt liv och hur djuren speglar människan ☉ Den fria viljan och själarnas överenskommelse ☉ Vad är förlåtelse? ☉ Hur människans syn på djuren påverkar oss alla ☉ Peggys tankar om vacciner ☉ Sjukdom som hjälp att bearbeta gamla minnen ☉ Att springa av sig ilska ☉ Att ta plats i andras existens ☉ Vi kan minnas oss tillbaka till sanningen</p>	
Peggys hundkompis Leon kompletterar vårt samtal.....	175
Besök hos en mjölkbonde – kornas berättelse.....	181
Samtal med en gatukatt i Havanna.....	201
<p>Vill du hjälpa hundar och katter på Kuba?</p>	
Ekorren som transformerade sig.....	211
Ami pratar med Kosmos om djuren och existensen.....	213
<p>Allt och alla bär på den universella kunskapen ☉ Djuren vill väcka vår känsla och empati ☉ Det verbala språket har skapat avstånd till djuren ☉ En begränsad världsbild föder rädsla ☉ Djuren tänker med känslan ☉ Hur djuren skapar och omskapar ☉ Om inkarnation och en ny syn på intelligens ☉ Djuren speglar människan ☉ Djur som väljer rädsla för att väcka vår empati ☉ Hur djur kan utveckla varandra via rädslan ☉ Hundslagsmål som skapats av projektioner ☉ Att födas och sedan dö är onödigt ☉ Kan vi leva i harmoni med djuren? ☉ Djur som speglar motsättningar hos människor ☉ Kosmos, kan du inte bara fixa allt!</p>	

Betydelsen av smartare kommunikation..... 273

Framtidens kommunikation ☉ Insikter från två kvinnor med demens ☉ Insikter från experiment med en medial vän ☉ Med djuren som lärare

Hur vi alla kan lära oss kommunicera med djuren..... 283

För det första – det är möjligt för alla! ☉ Grundförutsättningar ☉
Bästa verktyget är kärleken till djuren ☉ Hur man gör praktiskt ☉
Träning och tålamod ☉ Kosmos utvecklar sitt resonemang
Sanning ☉ Respekt ☉ Inlevelse ☉ Nyfikenhet ☉ Stillhet ☉ Rak hållning ☉
Slutna ögon ☉ Närvaro ☉ Delad energibubbla ☉ Lyssna och känn in ☉
Öppenhet ☉ Nyskapande ☉ Tillit ☉ Tålamod
Kontakt med vilda djur ☉ Tack Kosmos!

Epilog

Peggy och Kosmos om den nya världen..... 296

Tack!..... 301

Inledning

Helad av kor

Ett av mina vackraste möten med mina vänner djuren hade jag en juldag i Småland. Jag mådde inte alls bra den sommaren. Det hade varit alldeles för mycket arbete och jag hade gått in i väggen, som så många av oss människor gör nuförtiden. Hjärnan fungerade inte som den skulle och hela mitt inre var totalt dränerat på energi, men nu var det äntligen dags för en efterlängtd ledighet. Jag vaknade upp i min hyrda lilla stuga, stoppade ner ett äpple och en flaska vatten i ryggsäcken och promenerade ner till havet. Det var en mulen och ganska trist dag, men det gjorde mig inget.

Jag bestämde mig för att gå ut till mitt två kilometer långa smultronställe, ett långsmalt rev som går ut i Kalmarsund, parallellt med fastlandet. Där har jag tillbringat många sommarkvar, nästan vartenda år sedan jag var liten. Revet är den vackraste plats jag vet. Naturen är karg, växtligheten blygsamt vacker och samtidigt majestätisk. Det enda man hör är havet, vinden och fåglarna. Stillheten omfamnas av vatten på båda sidor.

Här kunde det vara vilket århundrade som helst. Det som möjligen avslöjar någon tidsera är de två rödmålade sjöbodarna, som är de enda

spåren av människa. Första sträckan från fastlandet består mest av tallar och törnrosbuskar, för att så småningom övergå i enebuskar, backtimjan och rosafärgad trift. Fågellivet är rikt och mellan de stickiga buskarna hoppar kaniner i snabba mjuka språng. Om man riktar blicken åt öster ser man klapperstenstrand, ett mäktigt hav och Öland längst där borta i horisonten. Åt väster är naturen mjukare, där ligger den inbjudande småländska skärgården med sina små lummiga öar tätt intill varandra. Den vägen har jag också kommit många gånger, med långsamma tysta årtag i den vitmålade ekan som min morfar lämnade efter sig. Det är sjövägen till mitt smultronställe.

Revet smalnar av mer och mer ju längre ut man kommer. Jag har räknat stegen mellan den östra och västra strandkanten på den plats där jag brukar stanna till. Sjuttiotre barfotasteg över svart torkad tång och släta vita stenar i öst, sedan över mjukt torrt gräs till en smal remsa sand på västra stranden.

När jag var liten använde vi barn de vita stenarna för att göra stora cirkelformade labyrinter. Varje liten sten på marken betydde en hög vägg som inte gick att klättra över. Det gällde att kunna leta sig ut. Nya generationer barn har inspirerats av våra labyrinter och gjort nya. De gamla formationerna är överväxta med låg växtlighet och det har bildats vackra ringformade upphöjningar i marken.

Den här dagen var jag ensam på revet. Vackra dagar brukar andra sommargäster vara där för att promenera, bada eller spana efter säl och sällsynta fåglar. I min ensamhet fick jag den stillhet som jag så väl behövde. Jag gick nästan ända ut till huvudet av revet och la mig på rygg på det gulbrända gräset. På himlen flög några svarta skarvar. Kanske var just dessa delaktiga i att två av öarna numera står som kala vita siluetter mot himlen. Träden har dött av fåglarnas spillning och kommer så småningom att falla omkull. Det har aldrig bekymrat mig. Jag vet att när skarvar-

na övergett sina öar så blomstrar de snart igen. Spillningen blir till näring och nya och fler sorters växter kommer att trivas där.

Jag slumrade till en stund. När jag vaknade stod en flock kor en bit bort och betraktade mig. De brukar strosa där på revet och jag blev glad att se dem. Jag tror inte att kor kan ha det mycket bättre än de här, det vill säga om de måste leva på människans villkor. Revets kor är fria att gå precis som de vill. Ibland kan man få se dem vada, och sedan simma, ut i vattnet på västra sidan och kliva iland på någon av de små lummiga öarna. Jag har inte simmat med delfiner, men med kor. Hur många har fått uppleva det? På lite avstånd förstås, men ändå.

Men jag antar att deras lycka bara varar en sommar. När de här kvigorna är stora nog att insemineras, kalva och mjölkas väntar ett helt annat liv. Men varje sommar har sin generation lyckliga kor. De brukar övernatta längst upp på norra delen av revet där det är som bredast och det finns höga tallar att ta skydd under. Tidigt på morgonen börjar de sin vandring till den smalare delen av revet, mot den öppna plats där jag befann mig nu. För dem tar den vandringen flera timmar. De har inte bråttom och det är därför jag älskar kor lite extra mycket. Jag vet inga djur som ger mig så mycket harmoni och lugn.

Nu stod de där, mina harmoniinspiratörer. På den här tiden kunde jag inte kommunicera med djuren, men jag pratade till korna ändå, med mjuk stämma så att jag inte skulle skrämma dem eller störa lugnet på revet. ”Hej mina vänner, hur mår ni?” De fortsatte lugnt sitt idisslande och betraktade mig med sina tjugo par vackra bruna ögon. Efter en stund la sig en av korna ner några meter snett framför mig. Ännu en la sig lite närmare på min högra sida. Ytterligare en klev fram någon meter till och la sig ner hon också. Vad hände, vad gjorde de? En efter en la de sig ner i cirklar runt mig, cirklar som kom närmare och närmare tills den allra sista kon var precis intill mig. Jag tänkte att det fanns risk att

bli krossad under en 500 kilo tung kropp. Förstod hon att jag var en bräcklig liten varelse i jämförelse? Jag förklarade att hon måste vara försiktig och la avvärijande en hand mot hennes mjuka korta päls. Jo, hon verkade förstå, det var ingen fara. Vad skulle hända nu, undrade jag. Inget hände. Stillhet. Tystnad förutom deras idisslande. Till slut kunde jag också lägga mig ner och slappna av.

Jag var alldeles tagen av det som hände. Korna hade lagt sig i cirklar, där jag utgjorde den innersta punkten. Det var som om de planerat mönstret, visste exakt hur de skulle lägga sig. Några kor la sig avslappnat på sidan med benen rakt ut. Jag hade aldrig sett kor göra så förut. Några sov. Eller vilade de bara? Det lät som om några av dem snarkade.

Vi måste ha legat så där tillsammans i en halvtimme minst. Det här var healing på riktigt. De måste ha känt in att jag behövde det, de ville hjälpa mig att uppleva ett lugn inom mig som jag inte känt på väldigt länge. De lyckades!

Så småningom reste sig den ko som lagt sig ner först. Nu var det tydligen dags för dem att vandra vidare ut på revet. De andra reste sig också, den ena efter den andra, men den som lagt sig närmast mig låg kvar trots att de andra korna började gå. Till slut vände sig några av dem om och det var som de sa till den sista kon: "Kom nu, vi ska fortsätta, res på dig." Makligt reste hon sig upp och korna strosade vidare med havet i horisonten. Jag ropade ett tyst "Tack!".

Den här händelsen har gjort stort intryck på mig. Jag förstod att jag haft rätt i det jag känt ända sedan jag var liten flicka. Vi människor förminskar djuren. De är klokare än vi kan förstå och de har sin egen värld som vi inte kan uppfatta.

Men hur skulle jag kunna lära känna dem på riktigt?

Åren har gått och jag har hittat ett sätt. Nu kan jag kommunicera med dem och jag har fått förmånen att ta del av deras värld. Jag har inte förstått allt och har inte tillgång till allt, men tillräckligt mycket för att se deras storhet.

Om detta, om deras syn på sig själva, oss människor och livet ska jag berätta i den här boken. Jag är väldigt glad att du vill dela det med mig.

*Söt nos: Det är via empatin man når fram
till den lycka som varar för evigt.*

Samtal med en gatukatt i Havanna

Katten som jag ska prata med nu har egentligen inget namn. Det är Rizzans matte, Lena, som har gett henne ett inför vårt samtal. Sötños, fick det bli. Associationen blir att det är en katt som är mild och försiktig i sin framtoning, men när vi fått kontakt tänker jag att ett kraftfullare namn hade passat bättre.

När vi har det här samtalet är det sommar. Jag är i Småland och Lena i Havanna. Lena hade kontaktat mig några dagar tidigare och frågat om jag vill ta chansen att prata med en häst, som används som dragdjur, och med en av gatukatterna som hon brukar mata. Det vill jag gärna. Hästen träffar hon tyvärr inte på igen, men det är enklare med katten eftersom hon brukar hålla till på ett skrotupplag. Samtalet måste göras via telefon, vilket brukar fungera bra.

Det är mycket tidig morgon på Kuba när Lena och jag tar kontakt. Få människor är vakna och det är ganska tyst på Havannas gator. Jag sitter i mitt sovrum i en röd stuga vid Kalmarsund. Småfåglarnas sång letar sig in genom fönstret. Hos mig har det hunnit bli förmiddag.

Strax innan samtalet sms:ar Lena ett foto på Sötños. Hon ser tilltufsad och sjuk ut, ena ögat är varigt. Därför blir jag förvånad när jag väl pratar

med henne. Det visar sig att hon är en stark individ som inte tycker det minsta synd om sig själv. Hon har tagit på sig en tuff uppgift och är mycket stolt och medveten om vad hon gör på jorden. Sötнос har det svårt, men det har absolut inte knäckt hennes självkänsla.

Ami: Hej Sötнос, nu är det Ami som pratar och Lena finns där hos dig. Vi skulle vilja fråga några saker. Vi får dina svar översatta av universum så att vi kan förstå dig på människans språk. Det gör inget om du går iväg men vi blir glada om du stannar. Är du med oss nu?

Sötнос: Jag är med och jag har väntat på det här. Ni får fatta er kort, för jag har inte mycket tid att avsätta till sådant som ligger utanför mina rutiner. Men jag vet att detta är viktigt och tar mig tid.

Ami: Jättebra, då sätter vi gång. Kan du berätta lite om dig själv?

Sötнос: Ja, men det blir på mitt sätt, inte som ni är vana vid att få saker presenterade. Jag är en fri själ, en själ som har lämnat jordelivet många gånger och kommit tillbaka många gånger. Jag tänker inte berätta precis allt om varför jag är här på jorden nu, det kommer ni ändå inte att förstå. Men det handlar om att hjälpa er människor att hitta tillbaka in till er själva. Det här går inte längre, så som livet på jorden ser ut, och det bästa man kan göra som katt är att väcka medlidande. När man väcker medlidande hos människor hjälper man dem att förstå att de är empatiska. Och när man är empatisk kan man finnas till för andra, och när man finns till för andra finner man en mening med livet. Det är bland annat därför jag har kommit till jorden den här gången.

Jag är väldigt restriktiv med vilka som får hantera mig, prata med mig och göra sig hörda genom mig. Men det här är ett unikt tillfälle och jag vet att det kommer att användas i världen, det kommer att bli viktigt.

Nu måste vi fortsätta. Vad vill du veta?

Ami: Lena vill veta lite mer om dig som katt.

Sötнос: Nej, nej, fortsatt med frågorna! Vi kommer till det senare.

Ami: Okej. Lena undrar vilka de andra katterna är.

Sötнос: Vi har bildat en grupp för att stärka, hjälpa och försvara varandra. Vi behöver varandra, men det betyder inte att vi är bästa vänner. Nu pratar jag alltså ur mitt kattperspektiv. Själsligen är vi naturligtvis det, men vi har våra kroppsliga uppgifter på jorden och där är vi inte alltid så såta vänner.

Jag har redan hört alla frågorna inom mig, så jag kan svara utan att ni uttalar dem. Ja, vi vill ha hjälp att hitta hem åt oss, kärleksfulla hem. Men historien om hur det går till ska också berättas, annars har vi levt förgäves. Vi måste få försäkran om att det som sker nu, hur vi katter lever här, sker för allas bästa. Vi vill väcka empati och få människor att förstå sig själva. Annars finns det inget syfte med våra liv.

Vem är det som har påstått att jag behöver hjälp med ögonen?

Sötнос säger att hon redan hört alla frågor som vi förberett, att de finns inom henne. Ja, det verkar stämma för hon tar själv upp nya ämnen och skyndar på samtalet. Men jag vill ha struktur, så jag försöker stoppa det intensiva flödet från henne. Jag vet att djur kommunicerar mycket snabbare än vad vi människor gör, men nu måste vi göra det här på människans vis, så att vi alla kan förstå.

Ami: Det är Lena som ser att du verkar ha bekymmer med ögonen. Men vänta lite nu, menar du att ni lever ett svårt liv för vår skull?

Sötнос: Javisst! Vi vet att ni måste väckas i era känslor och då har vi hittat på det här. Det betyder inte att livet är enkelt för oss, tvärtom, men vi utsätter oss för umbäranden för er skull. Åh, vad jag önskar att ni kunde förstå!

Det här med mina ögon har att göra med att väcka empati. Men jag *har* bekymmer med dem och tar tacksamt emot hjälp sedan när mitt budskap haft effekt. Då är jag klar med det, så att säga, och kan jag få ordning på ögonen.

Och så vill ni kastrera mig. Jaha, gör det då, mig spelar det ingen roll. Huvudsaken är att jag får sagt och gjort det som jag har bestämt mig för. Nu måste vi skynda på här, det är bråttom. Fler frågor!

Ami: Det låter som att ni offrar er för oss människor. Är det så?

Sötнос: Kalla det inte för att offra sig. Vi vet att det kommer att ge effekt på många människor och då ligger det i vårt intresse också. Det ska ju bli en kärleksfull värld till slut. Fortsätt med frågorna nu!

Jag blir nästan stressad av att prata med Sötнос. Hon har så bråttom. Jag tänker att hon är den totala motsatsen till korna jag träffade.

Ami: Du har en kattunge intill dig. Är det din och vem är pappan?

Sötнос: Kattungen är inte min. Jag har tagit den till mig för att hjälpa den. Jag vill att den ska få må bra och jag vill att den ska få ett hem, gärna tillsammans med mig.

Och så undrar ni över den andra kattungen som var här tidigare. Den blev bortlyft och flyttad härifrån. Jag kan bara innerligt hoppas att det var för att någon människa ville ha en kär vän vid sin sida.

Ami: Det hoppas jag också, förstås. Men varför har du valt att inkarnera som gatukatt i Havanna?

Den här frågan intresserar henne och jag känner att hon blir lugnare.

Sötнос: Därför att det är många här som behöver bli väckta i sin empati,

många som inte alls förstår sig på mig och mina artfränder. Och om jag ska prata om mig själv nu är det svåraste att jag blir nedgraderad. Att jag inte ses som viktig, att människorna inte förstår min potential. Jag blir sedd som en sämre varelse än de på två ben. Det är det värsta för mig. Jag blir arg när jag tänker på det. Och samtidigt ledsen för jag vet att det är just det som är problemet, att människor tror att ni och djuren har olika värde. Vi kommer från samma ställe i universum, hur ska vi då kunna ha olika värde? Det är väldigt konstigt hur ni tänker.

Nästa fråga.

Ami: Är du född på gatan?

Sötnos: Ja, det är jag. Nästa fråga.

Ami: Vet du hur gammal du är?

Sötnos: Oväsentlig fråga. Nästa.

Jag förstår att Sötnos tycker att vi ställer oviktiga frågor. Hon vill ha djup och dynamik i det hon berättar och då måste frågorna vara därefter.

Ami: Hur ser du på ditt liv som katt? Du har redan berättat mycket, men är det något du vill tillägga?

Sötnos: Det är svårigheter och umbäranden, en kamp varje dag. Men det finns också mycket njutning och glädje i mitt liv. Jag är en social katt och jag behöver få komma till någon som tar hand om mig och som jag kan ta hand om.

Jag är väldigt kär i Lena och glad att jag träffade henne eftersom det var meningen. Det finns en länk mellan oss som vi har upprättat sedan tidigare, i andra liv. Hon känner samhörighet med mig och jag med henne. Så det är en stor glädje för mig att jag har hittat henne och kan förmed-

la mitt budskap på det sätt jag gör nu. Jag vill att många människor ska få chans att förstå vad djuren har att säga. Nästa fråga!

Ami: Vad kan du och de andra katterna lära Lena, mig och människorna i Havanna?

Sötнос: Hm, det var många frågor i samma. Lena kan jag lära att respektera sig själv. Ami kan jag lära att se ljusare på sitt liv och sin framtid. Ni ska inte grubbla så mycket. Eller rättare sagt, det är det jag ser att ni båda har problem med. Ni grubblar för mycket.

Sedan var det människorna som lever häromkring. De är ganska arga och ledsna överlag, men de kan också vara glada och ta livet med en klackspark. Det finns väldigt många olika känslor på samma gång. På ett sätt är det bra, man ska kunna vara glad mitt i eländet. Men man måste också vara glad på riktigt, inte bara på ytan. Jag vill lära människorna att vara lyckliga på insidan.

Det är via empatin man når fram till den lycka som varar för evigt.

Ami: Okej, tack Sötнос. Vill du att Lena hjälper dig att hitta ett hem?

Sötнос: Ja, men jag har vissa förbehåll. Det viktiga är att jag får vara en fri katt. Jag kan inte bli en innekatt, då blir jag galen. Se bara till att jag får gå ut, det är ett krav jag har, annars stannar jag hellre här. Ni kan kastrera mig om ni vill, det bryr jag mig inte om. Och sedan kan ni ordna så att jag får hjälp med mina ögon, för då har jag fått igenom det som jag har drömt om, att väcka empati.

Det är Lena som är länken till historien som ska berättas. Hon gör det möjligt. Jag är väldigt kär i Lena. Det är hon och jag.

Lena har berättat för mig hur de olika katterna ser ut så att jag kan skapa mig en bild av dem. Nu vill jag höra med Sötнос vad de vill med sina kattliv, det vill säga, hur de vill ha det i framtiden.

Ami: Alla katterna kan få hjälp, säger Lena. Vill de det, tror du?

Sötнос: Jag vet inte, jag måste känna in varje katt i så fall. Det är olika det där. Vi tar dem en och en. Den svarta är den som är räddast och behöver ett hem med en tålmodig person. Han behöver få veta att han är älskad, om och om igen, tills han kan tro på det. Han har också valt att komma hit för att väcka människans empati, precis som alla vi andra. Men vi gör det på olika sätt.

Och sedan är den en som ser ut ungefär som jag. Och nu blir jag ledsen, för jag känner att hon är väldigt nedstämd. Den katten är ledsen och behöver omvårdnad. Hon behöver gos, kel och stort tålamod, hon också.

Ami: Det finns en katt som är orange och vit och har en yvig svans. Vet du vem jag menar?

Sötнос: Ja! Han är roligast av alla. Han tar livet med en klackspark, men har inget förtroende för människor, mer än för Lena och en annan person som brukar komma med mat. Det finns många som hjälper oss, men det är bra när de kommer kontinuerligt, så vi vet att det stödet finns. Då kan de människorna berätta om oss också.

Sötнос riktar uppmärksamheten mot den orangea katten och ställer frågan: "Vill du ha ett hem?"

Den orangea katten: Jag vill busa och ha kul. Jag kan gärna bli någons vän, bara jag får ha roligt. Min viktigaste uppgift är att lära människorna att leka.

Ami: Jag håller med, att leka är viktigt och vi människor är dåliga på det.

Det finns en annan katt som också är orange och vit, men som har en smalare svans. Vad säger du om honom då, Sötнос?

Sötnos: Ha! Han tror att han är något, en stropp. Som jag sa från början är det inte säkert att vi är vänner bara för att vi har samlats i en grupp. Men vi beskyddar varandra och vi håller ihop mot omvärlden.

Han är stroppig och tror att han är något. Nåja, han får väl vara på sitt sätt. Det är ju viktigt att man har sin personlighet. Men vill han ha ett hem? Vill du det?

Nu fokuserar Sötnos på katten som hon anser är stroppig och vi får ett tydligt svar:

Ja, varför inte? Om jag får bestämma och ha det på mitt sätt. Men jag vill inte ha några ungar omkring mig. Usch och tvi och fy! Det ska vara vuxna och kapabla människor som förstår att uppskatta en skönhet som jag.

Sötnos: Där hör ni, sådan är han. Fast han är ju rolig med det där att han är så stolt över sig själv. Det skulle människan också behöva vara. Fast lite mer ödmjukhet skulle jag vilja ha, förstås.

Ami: Tack Sötnos! Lena kanske kan ordna så att alla i din grupp får ett hem. Det finns snälla människor i Havanna som vill hjälpa er bara de har möjlighet.

Sötnos: Ja, det vore bra.

Ami: Lena hälsar gärna på i ditt nya hem när hon kommer tillbaka till Kuba. Och hon håller kontakt med dig via organisationen PAC, så hon får veta hur du har det. De kan nog hjälpa dig att hitta ett hem.

*PAC står för *Protección Animales de la Ciudad*. De hjälper hemlösa hundar och katter med veterinärvård och nya hem.*

Ami: Då så. Tack, snälla Sötnos, för att du tog dig tid. Jag vill också att det ska bli bra för er. Samtidigt förstår jag att ni har en uppgift, att väcka

människors känslor och empati, och det gör ni verkligen. Lena och jag hjälper till att sprida ditt budskap så att det blir fler som nås av detta. Vi tänker på dig och alla dina kattkompisar. Då får du gå iväg till ditt nu.

Sötнос: Det sista jag vill säga är att jag uppskattar allt som Lena och du har gjort för mig och de andra katterna, och därmed för människorna. Se till att återge det jag har sagt på ett korrekt sätt utan omsvep. Inget trams, jag orkar inte med sådant. Jag vill ha ärlighet och sanning. Var raka i era budskap och linda inte in för mycket.

Ami: Jag lovar!

Lena och jag säger också hej då till varandra och jag återvänder till mitt stilla liv i Småland. Jag tänker på hur djuren kan kommunicera utan att begränsas av avståndet. Jag är tacksam för att telefonen gett oss människor samma möjlighet.

***

Två månader senare ser jag på teve att en orkan, Irma, dragit in över Kuba. Över tio meter höga vågor har piskats upp av orkanvindarna och delar av Havanna ligger under vatten. En miljon invånare längs med nordkusten har satt sig i säkerhet inför orkanens ankomst. Trots det har många människor dött och förödelsen är stor.

Jag tänker på kubanerna som drabbats, men också på alla djur. De har ofta ingen chans att sätta sig i säkerhet och deras nöd uppmärksammas sällan.

Hur har det gått för Sötнос och de andra katterna? Jag vet bara att man inte lyckats hitta hem till dem ännu. Lena, som är tillbaka i Stockholm, tar kontakt med PAC. Ingen där vet hur det har gått för katterna.

Det ska dröja ytterligare tre månader innan vi får besked. Sötнос lever! Och hon har klarat sig bra.

Ett år efter orkanen söker PAC ett hem till Sötнос. Jag ser inlägget

och hennes foto på Facebook. Hon har fått veterinärvård och mår bra. Lite senare hör Lena av sig och berättar att Sötinos flyttat till en kärleksfull familj där hon får stanna livet ut.

Vill du hjälpa hundar och katter på Kuba?

Organisationen PAC, Protección Animales de la Ciudad, arbetar för att hjälpa hemlösa djur på Kuba. PAC:s huvuduppgift är att ordna veterinärvård och kärleksfulla hem till hundar och katter. Ett annat viktigt uppdrag är att öka människors medvetenhet om att djur förtjänar respekt och omtanke. Deras hjälp till utsatta djur är möjlig tack vare praktiskt volontärarbete och donationer från privatpersoner.

På Facebook kan du läsa mer om dem och ge en gåva: Protección Animales de la Ciudad PAC Cuba.

PAC finns också på Twitter.

När Ami Sundeman förstod att djuren har universell kunskap som vi människor glömt, ville hon veta mer och bad hästen Trolle om ett djupare samtal. Han gav sin tillåtelse, men hade ett krav – det han berättade fick på inga vis förminska. Med den överenskommelsen möttes de i hästhagen en vacker sommardag. Ami ställde komplexa frågor om vår existens och fick häpnadsväckande svar.

Samtalet med Trolle blev början på denna omvälvande berättelse där hästar, hundar, katter och kor ger sin syn på livet ur ett allomfattande perspektiv. De menar att vi människor har en snäv syn på tillvaron och att det begränsar oss. Livet skulle egentligen kunna vara både enkelt och storslaget.

Vi får veta att alla djur har ett viktigt uppdrag, att väcka människors känslor och empati. När vi är nyfikna på vårt inre, lär vi känna oss själva och kan bättre förstå hur allt hänger samman. Människan har en avgörande roll för att vi ska kunna skapa harmoni i världen.

Så – vad är meningen med livet? Vad händer när vi dör? Hur skapades allt? Hur kommunicerar djuren? Dessa och många av de stora frågorna ger djuren svar på, och guidar oss med stort tålamod till större förståelse för existensen. Djuren är våra vänner och vill ge oss hopp i en kaotisk värld.

Ami Sundeman har arbetat som medial vägledare, djurkommunikatör och föreläsare i drygt tio år. Hon var tidigare verksam som projektledare och fundraiser inom den ideella sektorn. Ami är född och uppvuxen i Sundsvall, och bor sedan länge i Stockholm. I boken *Livet enligt djuren* har ett livslångt engagemang för djuren utvecklats till en uppriktig vilja att förstå deras roll och innersta väsen.

ISBN 978-91-88939-35-7

 **Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com

